

Місячний кант

Іван Малкович

(з циклу “Вертепчик”)

Іван:

Коли гадина й мені шию перев’яже
і рушу я за найдальшу зірницю,
нагадаєш, щоб глини за пазуху взяв я —
на місяці хочу посіяти гречку й пшеницю.
Зариюся в місячний пил — жовтий, аж золотий:
тепло мені буде, зіпруся на лікті,
вітром, тим, що під носом, повіватиму, сумний,
на гарячу пшеницю в місяці липні...

Жінка:

Бійся бога, Іване,
ти говориш, як сп’яна,—
нащо зариватися в пил? —
ще місяця продірявиш та зблиснеш п’ятою,
а я тут зі встиду не матиму супокою.

Іван:

...А щоб не було мені сумно та імлисто —
оце ж розказував один вчений півень,
що буцім є така хатка: срібних комінків — триста,
а замість диму — з них тягнуться співи.
То я тих співів наловлю в сачок —
будуть вони крилами стиха махати,
нависиджують мені золотих яєчок,
аби мав я до кого співати...

Жінка:

Бійся, бога Іване,
ти говориш, як сп’яна,—
як же ти на місяця затягнеш

ту хатку, того віргана?

Іван:

...А часом увечері я б і тобі
скидав на землю по золотому яєчку,
щоб ти собі знала, що й на місяці, аж там, угорі,
я тебе люблю і не скачу, а лиш повіваю на гречку...

Жінка:

Бійся бога, Іване,—
яєчко ж не олов'яне:
доки долетить на землю до мене —
то нічого із нього не стане!

Іван:

...Зариюся в місячний пил — жовтий, аж золотий:
тепло мені буде, зіпруся на лікті,
вітром — тим, що під носом,— повіватиму, сумний,
на свою душу зелену в місяці липні...